

E. 4. 3. T. B

Vol 110

---

114 - 53

550

53

Index

1. Capitulo de los cuarenta y cinco de San Juan de los Rios.
2. Discurso al Rey Carlos 3º en su través de Madrid en 1764.
3. Discurso en el obsequio del estruo del establo del Rey en el Reyno de Castilla en 1764.
4. Discurso al estruo de la capilla de San Juan de los Rios en 1764.
5. Discurso en el obsequio de San Juan de los Rios.
6. Discurso en la dedicacion de la Real Academia de San Juan de los Rios.
7. Discurso en las exequias del Duque de Alcalá.
8. Discurso en las id. de Castor 2º.
9. Discurso en el auto de fe de 1762.
10. Discurso triumfante, Discurso.
11. Discurso en la publicacion del indice expurgatorio de 1764.
12. Discurso de oposicion a la Real Academia de San Juan de los Rios.
13. Discurso panegirico de San Juan de los Rios.
14. Discurso de San Juan de los Rios.
15. Discurso funerario en las exequias de San Juan de los Rios.
16. Discurso en la primaria de San Juan de los Rios.
17. Auto de conclusiones de San Juan de los Rios.
18. Romance al Rey San Juan de los Rios.

Est 43 Feb. 13.

EDAN TEINOMNIBVSUISTVIS, IN

ANGELVS SVS MANDAVIT E TEVCVS

MANIBVS PORTABVNT TE. SPLM, 90,

Bartholomeo de Arriaga. sculp. Joanes guerrero Invenit.

S. Petrus Nolascus Fundator Ordinis B. M. de M.
 Homo Sanctitate et charitate Insignis. Frequenter.
 Cum xpo domino, Beata Maria, et Angelo Custod.
 Visibiliter, colloquebatur. Oppressus ab infir-
 mitate, ab angelo in chorum portabatur, ad
 h. gras de cantandas. multo patratis miraculis.
 et flavit animam prope sexagena riuo. Anno 1256
 exproce. san. net.

A

THE ...

...

...

AVGVSTAE,
 NEC NON ORIGINE COELESTIS

REDEMPTORVM FAMILIAE DEIPARAE
 semper Immaculatæ coruscanti Phœbo, cui inter oran-
 dum pro oppressis feruentissimo affectu panditur
 aperte Domus Omnipotentis
 Olympi,

Ut Angelorum Regina

Serenâ fronte se conspiciendam offerens, Ordinis in
 Charitate radicati, & in obsequium Fidei fundati pri-
 mum Hierarcham ipsum pronuntiet, & secundum
 Redemptorem libentissimè
 adstruat:

CVI, PRIMI REDEMPTORIS ADINSTAR
 venti redduntur secundi, sicque mare subiacet, vt
 suam ardentissimam Charitatem, iam iam ab incuna-
 bulis in argumentoso apum adumbratam examine,
 crispatis extinguerè nequirent
 vortices:

Sanctissimo, inquam, Patri Nostro

D. PETRO NOLASCO

SVA VANDALORVM PROVINCIA
 Capitulo congregata hæc ex prima Angelici Doctoris
 parte Theoremata, parulum munus, etsi non parui affe-
 ctus, in eius commendatissimum cultum affectissima
 reuenter dicat, supplex sacrat,
 & gratissima offert.

QVÆS.

Q V A E S T I O

Anteloquialis.

*EX SUPERNIS DEIPARÆ
amplexibus quid impetrauit
Nolasus?*

I. THEOREMA.

VM Fides sit ex auditu, & prædicatione iuxta illud ad Roman. 10. verſ. 14. *Quomodo credent ei, quem non audierunt? Quomodo autem audiunt sine prædicante?* præter Phycas diſciplinās, neceſſariam apponimus cum Sanctis Patribus Theologiam, cuius rationes rerum credendarum ostendunt poſſibilitatem, & de illa aſſerimus eſſe verè, & proprie ſcientiam, tam in via, quàm in Patria, licet in via ſit in ſtatu imperſecto, rationes præctici, & ſpeculativi formaliter eminenter in ſe includentem; habere què pro obiecto adæquato attributionis ipſum Deum ſub ratione Deitatis.

II. THEO-

II. THEOREMA.

SUPREMI Numinis necessariam existētiā innatum lumen intellectus nostri, adhuc puſillum, demonstratione cōvincit, Fideique orthodoxæ infallibilitas sancit; sed ita est cum essentia eadem, vt solummodo penes explicitum, & implicitum distinguantur. Substantia autē hęc, cum sit omnium nobilissima, adeo est excellens, vt illa nil melius, aut æquē bonum excogitari possit, vt potē omnes perfectiones simpliciter simplices formaliter, & quamlibet aliam eminenter continente. Ita infinite est immaterialis, vt sanamō spiritualis sit, omnino simplex, actus purissimus, incorporeus, immaterialis, & incorruptibilis per essentiam.

III. THEOREMA.

CREATVS Noster intellectus, dum ad Patriæ peruenit fœlicitatem, facili Dei visione perfrui valet. Hunc tamen in ipso nō appetitum innatum, & efficacem in prædictam visionem positivē tendentem, sed solum appetitum elicitum inefficacem nos admittimus. Ast cum intuitiva illa, & supernaturalis visio nequaquā intellectui nostro euenire valeat, nisi per hoc, quod Deus intra eiusdem intellectus obiecti adæquati contineatur terminos, vtrō talem fatemur continentiam; etiam si videamus obiecti proportionati subterfugere metas. Sub actiuitate potentiæ corporeæ non cadit, itaque à nulla creatura oculis corporeis videri potest.

IV. THEO-

IV. THEOREMA.

D Hanc Cœlicam visionem duo principia concurrunt, alterum subiectiuum, obiectiuū alterum: primum, quo, vel permanenter, vel saltē transeunter communicato, indiget intellectus, vt eleuetur, & perficietur ad prædictam visionem eliciendam, est lumen gloriæ, quod est qualitas quædam,

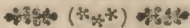
ita indispensabiliter necessariò inhxrens intellectui, vt repugnans sit, adhuc Dei attento absoluto posse, eius absentiam per extrinsecum Dei auxiliū, vel extrinsecam Dei assistentiam suppleri. Impossibilis est substantia supernaturalis creata, cui connaturale sit lumen gloriæ.

V. THEOREMA.

PRAEDICTVM Lumen, simulquē intellectus ad visionem effectiuē concurrunt; non tamen ita stricto, & amicabile fœdere, quod à singulis partialis virtus præstetur; intellectus namque ratione sui speciali virtute proxima agendi non gaudet,

quæ per virtutem luminis, veluti compartialem, ad visionis elicientiam compleatur: itaque tota, & adæquata virtus proxima agendi visionem lumini supernaturali adaptatur: intellectus autem perfusus lumine gloriæ est causa principalis adæquata visionis; cuius inæqualitas ex sola luminum diuersitate pensatur.

VI. THEO.

VI. THEOREMA.

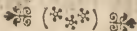

PRINCIPIVM Alterum ex parte obiecti se tenens, quo per modum fecundantis, & determinantis indiget intellectus ad elicientiam visionis, species nuncupatur apud Phylosophos: in Beatis tamen hæc nō datur, quæ sit aliquid creatum, in hærens, distinctum, identificatum v̄e cum lumine, sed ipsa Essentia Diuina in immediatè per se vnita intentionaliter intellectui Beati ipsum reddit fecundum, & in actu primo determinatum ad visionem Beatam; si fortè tamen pro suo libito quis speciem creatam fingere velit, per illam neutiquam clarè Diuina Essentia videbitur.

VII. THEOREMA.

PMPLICARE Omnino speciem expressam creatam Deum clarè representantem, non solum de facto, sed etiam de possibili sentimus. Beatus intuens Deum, sic in eiusdem perfectiones tendit, vt quidquid in ipso formalitè adest, attingat, essentiam nempe, attributa, & personas; neque hoc ex sola intuitiua visionis connaturalitate nascitur, sed ab essentialibus eius petitur, ita ut nullatenus euenire queat talis visio cum sola perceptione cuiuslibet Diuinæ perfectionis: ex suppositione autem, quod ita eueniret, visio Beatifica non foret, quia de ratione huius est videre Deum, prout est in se.

VIII. THEO-

VIII. THEOREMA.

AIESTATEM D. altitudine diuinarum fruentem eiusdem alta sapientia, & sciētia indigitat; cuius nobilissimæ perfectionis, sicut & diuinarum aliarum, profundus, & fidelis scrutator Angelicus Magister apprimè illam ex immaterialitate deduxit, recte inferens Deū

intelligentem esse, quia immaterialis existit; vnde formalitas scientiæ Dei naturam, ac intellectum afficit; nõ vtcumque; sed adhuc in vi propriæ significationis scientiæ, repulsis tamen ab ipsa imperfectionibus, quæ eandem, prout in nobis, comitantur. Scientia sic strictè accepta rationem attributi obtinet.

IX. THEOREMA.

ESSENTIALE, & metaphysicum constitutum naturæ diuinæ, prout ab attributis, & relationibus nostro modo intelligendi distinctæ, intra intellectiua lineæ cancellos, & in illa, non in actuali intellectu, sed potius in radicali intelligere collocandum est.

Obiectum per se primarium, & formale essentialis intellectiõnis, per se ipsum, tanquam per speciem cognitum, existit Essentia Diuina, non, vt præcissa ratione nostra ab attributis, & relationibus, sed vt continet id, quod est in Deo formaliter sub formali, & propria ratione actus puri. Creaturas posibles cognoscit Deus, non per propriam speciem, sed in Diuina Omnipotentia, vt in medio.

X. THEO.

X. THEOREMA.

SCIENTIA Dei iuxta obiecti secū-
darii diuisionē strenuē diuiditur.
Itaque præter scientiam simpli-
cis intelligentiæ, & visionis, con-
ditionatam circa conditionata
futura ex D. decreto (intellige ex
parte obiecti solummodo) iusti-
neo. Futura conditionata absolu-
ta Deo esse præsentia ab æterno,
non solum in esse obiectiuo, sed etiam secundum suas ac-
tuales existentias, quas habitura sunt in tempore defen-
samus; eaque etiam cognoscit in decreto suo absoluto,
& ex se efficaci, & in sua essentia per tale decretum de-
terminata, & in auxilio efficaci, quod consistere in qua-
dam congruitate morali, & physica prædeterminatione
nobis arridet.

XI. THEOREMA.

DEV M Optimum Maximum, qui omnia se-
cundum consiliū volūtatē suæ, vt testatur
Apotholus, operatur, voluntatē gaudere,
fidei lumine, & elucenribus naturæ captis
scintillis nouere cuncti, ita, vt nemo, qui
huc delirantium hæreticorum auius con-
trauerit vnquam. Elus existentiam, efficaciter satis, D.
Thomas Theologica lucis viuis fons ex intelligendi gra-
dus amica manu, atque constricto necessitudinis nexu, &
essentiali cum volituo cognatione deduxit. Est in Deo
voluntas per modum actus purissimi, nulla interuenien-
te formalitate media, per modum principii proximi, in-
ter actum secundum volitionis, & naturam Diuinam,
adhuc solum emiuenter formaliter distincta a volitio-
ne ipsa.

XII. THEO-

XII. THEOREMA.

IN sanum est Dei voluntatem ad suam summam bonitatem coarctare, ut extra se aliquid velle non possit, vult utique, ac diligit; sola tamen increata bonitas obiectum formale primum, tam motuum, quam terminatum, omnium actuum Deificæ voluntatis extat; bonitas vero creatura, & quidquid extra Deum est, dumtaxat obiecti materialis, & secundarij dignitate fruitur. Deus se ipsum, utpote bonitate summa pollentem, ineffabili, non libero, sed necessario, non solum quoad specificationem, sed etiam quoad exercitium, amore prosequitur. Creatura futura, & existentes liberè absolute, & simpliciter diliguntur à Deo; hæud consimiliter sentiendum est de possibili, etiam si de amore inefficaci, & simplicis complacentiæ fiat sermo.

XIII. THEOREMA.

PRIMA est D. voluntatis diuisio in antecedentem, & consequentem: quarum prima voluntas secundum quid; secunda autem simpliciter, & absolute talis appellata est. Et si infinita perfectio D. voluntati in sua linea adaptetur, eam tamen de conceptu quidditatiuo essentia, seu nature D. non licet proclamare, atque in formalibus conceptibus, quibus perfectiones Dei intelligimus. Deus omnia operatur ad extra secundum consilium suæ voluntatis: vade fidei dogma constans est Deum libera frui voluntate, sed non æquè certum, in quo talis libertas consistat; facilius namque est, quid non sit explicare, quam quid sit affirmatione stabilire.

XIV. THEOREMA.

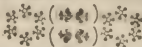

ACTVS liber Dei non recte consi-
 titur per actualitatem necessariam,
 & additum ad creaturas respectu
 rationis: non per extrinseca com-
 plementa, nec per intrinseca, nec
 per entitatem actus necessarij, vt
 ad creaturas liberè terminatam,
 est hic modus magis ad veritatē
 accedat. Probabilius tamen cen-
 seo formaliter consistere in quadam formalitate virtua-
 liter distincta à Diuina Essentia, & Diuina voluntate, &
 virtualiter contingente, hoc est, quod ita eliciatur à Di-
 uina voluntate, & sit in illa virtualiter, vt potuerit nō eli-
 ci à prædicta Dei voluntate, ac nō esse in illa virtualiter.

XV. THEOREMA.

In sacris Scripturis per spiritum nobis datum
 homines prædestinari à Deo. Prædestina-
 tio, vt D. Augustinus testatur, est *Præscien-
 tia, & præparatio beneficiorum Dei, quibus cer-
 tissime liberantur quicumquē liberantur.* Inter
 omnes actus intellectus diuini ad constitu-
 tionem prædestinationis requisitos sentimus solum forma-
 liter consistere in actu iudicij, qui Diuini intellectus
 imperium nuncupatur. Decretum Diuinum erga electo-
 rum salutem certissimum est, & infallibile, nec tamen
 propterea nostra periclitatur libertas; manet namque
 integra, & illæsa absolutè, & simpliciter.

XVI. THEO.

XVI. THEOREMA.

PX parte nostri nulla causa nostre prædestinationis datur, à solo Deo ex meritis Christi fit. Inter Divinæ prædestinationis effectus, alij sunt quoad substantiam, ij scilicet, quorum existentia à decreto Divinæ prædestinationis habet ortum: inter quos præter vocationem, iustificationem, & glorificationem, peccati permissionem ennumerat; peccata autem secludat: alij tandem sunt, quoadmodum, ij scilicet, quorum existentia præcedit decretum, ordinantur tamen à Deo ad electorum proventum, de quorum serie sunt totus naturæ ordo absolute consideratus, substantia ipsius prædestinati, & omnia accidentia naturali emanatione ad ipsam consecuta, cum eaque necessario connexa.

XVII. THEOREMA.

DIVINAM voluntatē gloriæ efficaciter intuitivā quibusdā præiis, nequaquam meritorum formalem præiusionem supponere affirmamus; quare tam longè abest, ut præiusionem meritorum expectaverit, quod ante præiis merita efficaciter nos elegerit. Reprobatio alia negatiua, positiua alia, illius ex parte nostri nulla assignatur causa, huius peccatū præiisum. Abeat ergo qui reprobos ad flammam destinatos sustinet ante demerita præiisita, dum nos cum magno prædestinationis Oraculo dicim⁹: Deus salutare potest sine meritis, quia bonus; damnare non potest sine demeritis, quia iustus; præter quam quòd hic modus operandi Divinā commendat misericordiam.

XVIII. THEOREMA.

NON ex quacumque peccati præscientia Deus homines æternam damnationem intendit afficere, sed tantum ex illa, quæ peccatum, siue originale, siue actuale, morte consummari respicit. Peccatum quodecumque sit, vel ipsius permissio a ratione effectus reprobationis relegatur; est namque reprobatio præscientia culpæ non finiendæ, & præparatio pœnæ non terminandæ: vnde effectus ipsius, quoad substantiam, est sola executio punitionis æternæ. De reprobationis formali constitutio, utpotè providentiæ, idem, quod de prædestinatione, fatemur; quia, quamvis in Sacra pagina Sanctisque Patribus nomine odij designetur, hæc solum convincit ipsam adæquatè sumptam actum voluntatis indispensabilem prærequirere, non tamen quod eius formalissima ratio, aut essentia alveur in illo: itaque pertinere defendimus ad actum imperij cum connotatione ad actum voluntatis.

Q. P. VOX DABIT
RESPONSVM.

*Palestrita aderit responsurus Fr. LVDO-
VICVS MONTIEL Vera-Crucis
Salmaticensis Collegij alumnus, pro Comi-
tys Prouincialibus florentissima Matris
Vandalica Prouincia Militaris, Regij,
Sacraeque Ordinis Redemptorum Illi-
bata Deipara de Mercede.*

*Sub presidio R. A. P. M. Fr. FRAN-
CISCI de la ROSA Sacra Inquisi-
tionis Senatus Qualificatoris.*

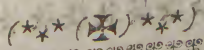
*Palestrae locus Regius Hispalensis Conuen-
tus. Die mensis Maij. Anno a Re-
demptione mundi. 665.*

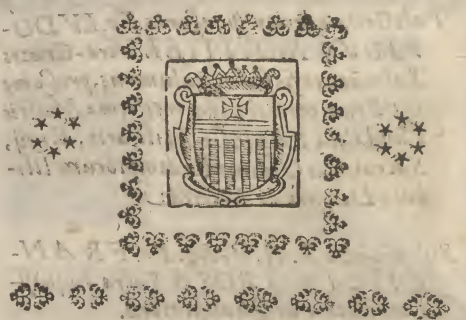
Astante Rmo P.N.M. Generali.

GRANATAE,

Ex Officina Regia Balthasaris de Bolibar,
in Angiportu de Abenamar.
Anno 1665.

110

Handwritten text in a cursive script, likely a list or index, with several lines of text that are mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the page.

55